

PARAULA I VIDA

La festa de la Puríssima

La Mare de Déu apareix en la penombra de l'Advent com la seva flor més pura i com el màxim exponent de la seva expectació. Per això l'Advent és el temps marià per excel·lència, i la festa mariana més destacada durant aquest temps litúrgic és la de la Immaculada Concepció.

Amb la festa de la Puríssima el poble cristià celebra que Maria fou preservada de qualsevol màcula de pecat original i enriquida amb la plenitud de la gràcia des del primer moment de la seva concepció. L'any 1854, el Papa Pius IX proclamà el dogma de la Immaculada

Concepció fonamentant-se en la fe de l'Església sobre aquest misteri marià.

Maria fou Immaculada perquè esdevindria mare del Fill de Déu. Sant Sofroni, bisbe, deia a Maria en un sermó: «Sou realment beneïda entre les dones, perquè si per naturalesa fóreu dona, en veritat us convertíreu en mare de Déu.» La seva immunitat original fou possible gràcies als mèrits futurs de Crist. Maria, certament, també fou redimida, i ho fou primer que ningú; la redimida de la manera més sublim, el fruit més digne i el trofeu més excels de la Redempció.

Immaculada Concepció. Pintura de Murillo, Museu de Belles Arts (Sevilla)

En el cor de l'Advent pren un relleu especial la figura de Maria de Natzaret, gràvida de la Paraula feta carn, el Fill de Déu fet home. Ella ha acollit la Paraula en el seu cor de verge i en el seu si maternal s'ha fet carn de salvació. Realment, Maria és l'arca de la nova i eterna Aliança. Des d'aleshores, Déu és l'Emmanuel, el Déu-amb-nosaltres.

Tots som invitats, en aquesta festa i en aquest temps d'Advent, a fixar el nostre esguard sobre la humilitat, sobre l'esperit generós de servei i sobre l'exquisida caritat de santa Maria. I som espontàniament inclinats a immèrgir-nos en la dolcesa inefable d'aquells nou mesos que Maria fou sagrari vivent de l'esperança, feta ja presència en ella. El poeta Joan Maragall —de qui estem celebrant el centenari— ho expressà bellament en la seva poesia «La nit de la Puríssima», en la qual diu: «Aquesta nit és bé una nit divina. / La Puríssima, del cel / va baixant per aquest blau que ella il·lumina / deixant més resplendors en cada estel. / Per la nit de desembre ella davalla / i l'aire se tempera i el món calla. / Davalla silenciosa... / Ai, quina nit més clara i més formosa!»

El Pla Pastoral de la nostra arxidiòcesi de Barcelona, que es proposa sobretot portar Jesucrist als homes i les dones d'avui, hem volgut titular-lo amb unes paraules de Maria, que són com el seu testament: «Feu tot el que Jesús us digui.» Ella les va dir a Canà de Galilea per respondre a uns esposos en una situació de necessitat. Aquells que servien van posar l'aigua. Jesús va posar el vi millor del banquet. Si fem tot el que Jesús ens diu, ell farà la resta i en la nostra petitesa es manifestarà més clarament la força del Senyor.

A l'hora de portar a bon terme els objectius que ens proposem tots els diocesans per als propers anys, potser constatem que no tenim prou preparació, coratge, generositat, mitjans o recursos. Però si seguim les paraules de Maria, si ens esforcem a fer tot el que Jesús ens diu, també avui, en l'Evangeli, ell farà la resta, la nostra aigua —les nostres limitacions i mancances— es convertirà en el vi millor per la força del Senyor.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Visita del bisbe de l'Alguer a Barcelona

▶ El dimarts 8 de novembre, Mons. Mauro M. Morfino, bisbe salesià de l'Alguer, va visitar Barcelona per participar en la celebració del primer aniversari de la dedicació de la Sagrada Família i de les noces d'or sacerdotals del senyor cardenal arquebisbe, que el va acollir al Palau Episcopal. Durant la seva estada a la nostra arxidiòcesi ambdós prelats van dialogar sobre la situació actual de l'Església a Europa. El bisbe de l'Alguer

s'interessà vivament per la Sagrada Família i per la repercussió que ha tingut la visita del Sant Pare a Barcelona, ara fa tot just un any. Amb aquesta visita Mons. Morfino va voler agrair al senyor cardenal arquebisbe la seva visita a l'Alguer del passat 3 d'abril, per participar en la cerimònia de la seva consagració episcopal, que va tenir lloc a la plaça de la Pau de la ciutat.

GLOSSA

Calendari d'Advent, finestres d'esperança

Som ja en temps d'Advent. Els infants han començat a obrir les finestres del calendari que els portarà a la celebració del naixement de Jesús. Ben aviat els pessebres ocuparan el seu espai a les nostres llars. Convé pensar en les felicitacions escrites o per correu electrònic. Hem de concretar els detalls dels àpats familiars, sense oblidar la trobada entorn del tió...

Les quatre setmanes d'Advent són una invitació a l'esperança. Preparar la vinguda del Salvador, com Josep i Maria, des de la resposta confiada a la invitació del Pare. Temps d'espera del Messies, l'anhelat des del principi dels temps i que ha d'alliberar el poble. Obrir-nos a la salvació que la seva misericòrdia ofereix amorosament a tota la humanitat. Renovar-nos escombrant tot el que dificulta l'arribada esperada i recomençar confiant en la seva paraula. Hora de rellegir el gran esdeveniment de la salvació en el nostre moment personal, eclesial i social amb les seves grandeses i misèries.

«Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí... Prepara el camí del Senyor, aplaneu les seves rutes» (Mc 1,2-3). Els infants obren cada dia una finestra del calendari que els convida a observar i reflexionar sobre moments, circumstàncies i persones

que els van apropant a la nit santa amb joia i que, alhora, els desvetlla actituds que els inicien o consoliden en la virtut. A l'ensem, els joves i els adults hem d'obrir, també cada dia, les finestres d'un calendari imaginari que, apropant-nos al Nadal, ens ajudi a veure el que cadascun de nosaltres pot fer per obrir camins i preparar rutes al Senyor que ve.

Obrim una finestra: amor fidel i donació generosa. Fugim, doncs, de la superficialitat de l'entorn que, amb llums, eslògans i cançons, ens en poden apartar. Obrim una altra finestra: austeritat. Una crida per preparar un Nadal sobri, especialment en les circumstàncies econòmiques actuals. Obrim una altra finestra: caritat i solidaritat. Perquè Jesús ve per la humanitat sencera i ens convida a atendre la realitat dels més desafavorits, autòctons o nousvinguts, aquells que sovint són molt a prop nostre, a la família, al barri, al poble o a la ciutat. Donar vida a la caritat i a la solidaritat des de l'amor.

Obrim confiats les finestres del nostre calendari d'Advent. Amb alegria, amb esperança, amb il·lusió. Perquè quan preparem el camí del Senyor, sabem que res del que fem és en va.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Verge de la vall de Núria,
voltada de soletats,
que immòbil en la foscúria
i en vostres vestits daurats
oïu l'eterna cantúria
del vent i les tempestats.
Verge de la vall de Núria
a Vós vénen les ciutats.
Vers Vós avancen incertes
per les altes quietuds
i els camins desconeguts
de les grans serres desertes.

(Goigs a la Verge de Núria,
fragment. 22/23-08-1894)

DIUMENGE II D'ADVENT

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 40,1-5,9-11)

«Consoleu, consoleu el meu poble», diu el vostre Déu. «Parleu amorosament a Jerusalem, crideu i digueu-li que s'ha acabat la seva servitud, ha estat perdonada la seva culpa: ha rebut de mans del Senyor doble pena per tots els seus pecats.»

Escolteu una veu que crida: «Obriu en el desert una ruta al Senyor, aplaneu en l'estepa un camí per al nostre Déu. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, el terreny escabros serà una vall. Llavors apareixerà la glòria del Senyor i la veurà tothom alhora. La boca del Senyor ho ha dit.»

Puja en una muntanya ben alta, missatger que anuncies a Sió la bona nova! Tu que portes bones noves a Jerusalem, alça ben fort el teu crit, alça'l ben fort, no tinguis por! Digues a les viles de Judà: «Aquí teniu el vostre Déu! El Senyor Déu arriba amb poder, el seu braç domina tota cosa, l'acompanya el fruit de la seva victòria, el precedeixen els seus trofeus; vetlla com un pastor pel ramat, l'aplega amb el seu braç, porta al pit els anyells, acompanya les ovelles que crien.»

► Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pere (2Pe 3,8-14)

Estimats, una cosa hi ha que no heu de perdre mai de vista: Per al Senyor tant és un dia com mil anys i mil anys com un dia. No és que el Senyor difereixi el compliment de les promeses, com ho suposen alguns; és que el Senyor és pacient amb vosaltres, perquè no vol que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a convertir-se. Però el dia del Senyor vindrà; arribarà inesperadament com un lladre. Aquell dia el cel fugirà amb un estrèpit espantós, els elements, abrandats, es desintegraran, i la terra quedarà al descobert amb tot el que hi han fet. Tenint present, doncs, que tot això es desintegrarà, penseu com heu de viure, amb quina santedat i amb quina pietat us heu de comportar. Espereu la vinguda del dia de Déu i feu tot el possible perquè arribi aviat. Aquell dia el cel, inflammat, es desfarà, i els elements, abrandats, es fondran. Però nosaltres, tal com ell ens ho ha promès, esperem un cel nou i una terra nova, on regnarà la justícia. Per tant, estimats, mentre espereu això, mireu que ell us trobi en pau, immaculats i irrepressibles.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,1-8)

Comença l'evangeli de Jesús, el Messies, Fill de Déu.

En el profeta Isaïes hi ha escrit això: «Jo envio davant teu el profeta missatger perquè et prepari el camí. Una veu crida en el desert: «Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí». Complint això, Joan començà a batejar en el desert.

Predicava un baptisme de conversió, per obtenir el perdó dels pecats, i anaven a trobar-lo de tot arreu de Judea, amb tota la gent de Jerusalem, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà. El vestit de Joan era de pèl de camell, es cobria amb una pell la cintura i s'alimentava de llagostes i mel boscana. I predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 40,1-5,9-11)

«Consolad, consolad a mi pueblo, —dice vuestro Dios—; hablad al corazón de Jerusalén, gritadle, que se ha cumplido su servicio, y está pagado su crimen, pues de la mano del Señor ha recibido doble paga por su pecados.»

Una voz grita:

«En el desierto preparadle un camino al Señor; allanad en la estepa una calzada para nuestro Dios; que los valles se levanten, que montes y colinas se abajen, que lo torcido se enderece y lo escabroso se iguale. Se revelará la gloria del Señor, y la verán todos los hombres juntos —ha hablado la boca del Señor.»

Súbete a un monte elevado, heraldo de Sión; alza fuerte la voz, heraldo de Jerusalén; álzala, no temas, di a las ciudades de Judá:

«Aquí está vuestro Dios. Mirad, el Señor Dios llega con poder, y su brazo manda. Mirad, viene con él su salario, y su recompensa lo precede. Como un pastor que apacienta el rebaño, su brazo lo reúne, toma en brazos los corderos y hace recostar a las madres.»

Predicació de sant Joan Baptista. Pintura de Domenico Ghirlandaio, església de Santa Maria Novella (Florència)

► Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos.» / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / la salvación seguirá sus pasos. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pedro (2Pe 3,8-14)

Queridos hermanos: No perdáis de vista una cosa: para el Señor un día es como mil años, y mil años como un día. El Señor no tarda en cumplir su promesa, como creen algunos. Lo que ocurre es que tiene mucha paciencia con vosotros, porque no quiere que nadie perezca, sino que todos se conviertan. El día del Señor llegará como un ladrón. Entonces el cielo desaparecerá con gran estrépito; los elementos se desintegrarán abrasados, y la tierra con todas sus obras se consumirán. Si todo este mundo se va a desintegrar de este modo, ¡qué santa y piadosa ha de ser vuestra vida! Esperad y apresurad la venida del Señor, cuando desaparecerán los cielos, consumidos por el fuego, y se derretirán los elementos. Pero nosotros, confiados en la promesa del Señor, esperamos un cielo nuevo y una tierra nueva en que habite la justicia. Por tanto, queridos hermanos, mientras esperáis estos acontecimientos, procurad que Dios os encuentre en paz con él, immaculados e irreprochables.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,1-8)

Comienza el Evangelio de Jesucristo, Hijo de Dios.

Está escrito en el profeta Isaías: «Yo envío mi mensajero delante de ti para que te prepare el camino. Una voz grita en el desierto: «Preparad el camino del Señor, allanad sus senderos».»

Juan bautizaba en el desierto; predicaba que se convirtieran y se bautizaran, para que se les perdonasen los pecados. Acudía la gente de Judea y de Jerusalén, confesaba sus pecados, y él los bautizaba en el Jordán. Juan iba vestido de piel de camello, con una correa de cuero a la cintura, y se alimentaba de saltamontes y miel silvestre. Y proclamaba: «Detrás de mí viene el que puede más que yo, y yo no merezco agacharme para desatarle las sandalias. Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo.»

COMENTARI

La bona nova segons Marc

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Is 35,1-10 / Sl 84 / Lc 5,17-26

■ **dimarts**: Is 40,1-11 / Sl 95 / Mt 18,12-14 □ **dimecres**: Is 40,25-31 / Sl 102 / Mt 11,28-30

□ ■ **dijous**: Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38

■ **divendres**: Is 48,17-19 / Sl 1 / Mt 11,16-19

■ **dissabte** (□ Terrassa): Sir 48,1-4.9-11 / Sl 79 / Mt 7,10-13

■ **diumenge** vinent, III d'Advent (lit. hores: 3a setm.): Is 61,1-2a.10-11 / Lc 1,46-54 / 1Te 5,16-24 / Jn 1,6-8.19-28.

L'inici de Marc no pot ser més auster ni més directe. Primer, un encapçalament solemne: «Començament de la bona nova de Jesús, el Messies, fill de Déu». Immediatament el lema profètic: «Jo envio davant teu el missatger perquè et prepari el camí». Després el Baptista que apleix la profecia d'Isaïes. La figura de Joan baptista és clarament i decidida la del precursor, el qui prepara el camí. Tanmateix, convé fixar-se que tot apunta a Jesús: «jo envio davant teu», «perquè et prepari el camí», «després de mi ve el que és més fort que jo... ell batejarà amb l'Esperit Sant».

La figura del Baptista només és esbossada: predica un baptisme de conversió,

vesteix i viu molt austerament, no hi ha cap detall apocalíptic en les seves exhortacions, com a Mateu i a Lluc: la destralt posada a la soca de l'arbre, la palla que crema, el baptisme amb foc... El resultat de la concisió de Marc és que tot el protagonisme el té Jesús. Està ben clar que el baptisme de Jesús serà el baptisme cristià. Jesús no farà la competència a Joan baptista (com la fa a Joan 3,22;3,26; 4,2).

El missatge central d'aquest text de Marc és que Jesús és el més fort (Mc 1,7). Aquesta imatge inusitada en Marc no apareix directament enlloc més d'aquest evangeli. Però també és una imatge paradoxal. D'alguna manera correspon, en

Marc, a la narració del naixement de Jesús segons Mateu i, sobretot, segons Lluc: «Un infant faixat en bolquers i posat en una menjadora, que és el Salvador». Perquè serà precisament Marc qui insistirà que Jesús no vol ser ni el primer ni el més poderós.

Jesús oferirà als seus seguidors un camí que passa per la creu i per la mort. El missatge de Marc s'acosta molt a l'ensenyament de Pau: «Crist va ser crucificat en la seva feblesa, però ara viu per la força de Déu» (2Co 13,4).

Jesús és el més fort que, paradoxalment, se sotmet al baptisme de conversió de Joan.

BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

7. Dóna'ns avui el nostre pa de cada dia

La quarta petició del parenostre sembla la més humana de totes: el Senyor que fa girar els nostres ulls a les coses més essencials, a l'única cosa necessària, també sap quines són les nostres necessitats terrenes: les ben coneix. Sant Cebrià, en el seu comentari al parenostre, es fixa aquí que es parla d'un pa nostre. En la comunitat dels deixebles, en la comunitat dels fills de Déu, ningú no pot pensar només en ell mateix. Preguem pel nostre pa, és a dir, també pel pa dels altres. I sant Joan Crisòstom subratlla que «cada bocí de pa és, en certa manera, un bocí de pa de tots, un tros de pa del món». El pare Kolvenbach afegeix: «Com és possible que, en la invocació del nostre Pare sobre la taula del Senyor i en la celebració de l'eucaristia, un es pugui dispensar de declarar la seva voluntat impertorbable d'ajudar a fer que tots els homes, els seus germans, tinguin el pa de cada dia?» (*Caminando hacia la Pascua: ejercicios espirituales*. Mensajero, Bilbao, 1990).

Els pares de l'Església, pràcticament tots, van interpretar la quarta petició del parenostre en un sentit eucarístic, i és aquest el sentit que té el parenostre de la missa. Això no vol dir que aquesta interpretació exclouï una petició del pa en el seu sentit literal.

Els pares de l'Església veuen distintes dimensions en la paraula que, a partir de la pregària dels pobres que demanen el pa de cada dia, arriben al pensament del Pare del cel que ens alimenta i recorda el poble de Déu pelegrinat pel desert.

En el discurs de Jesús sobre el pa de vida, el miracle del manà espontàniament pren un significat més ample que abasta el nou món, en el qual el *Logos*, la paraula eterna de Déu, «el nostre pa», esdevé aliment del convit de noces etern. El gran discurs del pa de vida en el capítol 6 de l'Evangeli de Joan abraça tot aquest ventall de significats, des del pa material fins al pa espiritual.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

És un anacronisme?

Una de les observacions que em fan més sovint quan em confesso obertament cristià en un entorn no cristià és que la meua opció de vida és un anacronisme, que tenia sentit en un temps remot però que en la nostra societat fragmentada, ultratecnològica, hipercompetitiva i hiperconsumista és una rêmora del passat, un residu històric que, a poc a poc, anirà dissolent-se, perdent pistonada, com ha succeït amb altres institucions del passat, amb alguns sistemes polítics i amb oficis que havien estat rellevants socialment.

Molts nens i adolescents del nostre àmbit cultural associen la creença cristiana a quelcom del passat, perquè veuen expressades i viscudes aquestes creences en les seves àvies, però no en els seus entorns habituals. Segons ells, la religió cristiana és allò que fa l'àvia, un relat fora del seu imaginari.

No crec que nosaltres siguem els últims cristians de la història, però sí els últims de viure el cristianisme de la manera tradicional. És un bell repte ser cristià en aquesta situació. Els contextos, els entorns s'han transformat de forma tan poderosa que exigeixen una renovació a fons de la manera de viure'l. Tinc la impressió que tot està per començar, que som a les beceroles d'una nova era, i que solament en besllumem algunes formes.

El desenvolupament científic i tècnic de la humanitat ha estat exponencial, però no ha anat acompanyat d'un desenvolupament espiritual paral·lel. Avui dia estem prenent consciència d'aquest desequilibri i dels mals que se'n deriven pertot. En aquesta presa de consciència el cristianisme hi té un paper. La seva proposta de justícia universal, de pacificació del món, d'estima per la creació, d'una economia al servei de la persona i d'una política al servei dels més petits i vulnerables té plena vigència. És absolutament necessària.

Com es dedueix d'un text famós de Joan Maragall —un dels poetes que més estimo—, no som en l'era postcristiana perquè mai no ha existit una era cristiana. No és una religió del passat, perquè mai no ha estat plenament viscuda en el passat. Quan algú em demana: *Encara ets cristià?*, penso en el meu dedins: «*Encara intento ser-ho.*»

Francesc Torralba

Jesuicrist 2.0. Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

4. ✠ Diumenge II d'Advent. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, vg.; beat Francesc Gàlvez, prev. franciscà i mr. al Japó, nat a Utiel.

5. Dilluns. Sant Dalmau o Dalmat (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.

6. Dimarts. Sant Nicolau (s. IV), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. X); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.; beata Carme Sallés (Vic 1848-Madrid 1911), fund. Concepcionistes missioneres de l'Ensenyament (RCM).

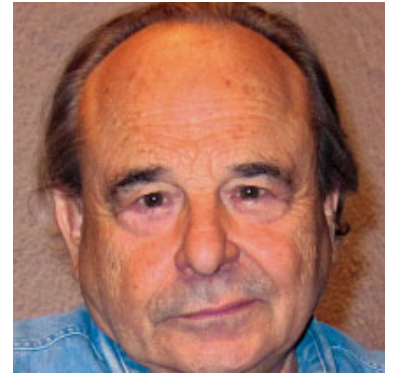
7. Dimecres. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.

8. ✠ Dijous. Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima; sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. II aC).

9. Divendres. Sant Restitut, màrtir; sant Pere Fourier, prevere, fundador; santa Leocàdia (Llogaia o Llocaia), verge i màrtir; santa Valèria, verge i màrtir.

10. Dissabte. Mare de Déu de Loreto (1294), patrona de l'aviació; santa Eulàlia (o Eulària) de Mèrida, verge i màrtir (s. III); santa Júlia, verge i màrtir; sant Melquíades, papa (africà, 311-314) i màrtir; sant Gregori III, papa (siríac, 731-741); sant Trobat, màrtir; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prevere mínim.

ENTREVISTA

▶ ARTURO SAN AGUSTÍN

Els joves del Papa

El periodista i publicitari Arturo San Agustín, de 62 anys, va transitar molt ben acompanyat entre els joves que van participar en la passada JMJ celebrada a Madrid. Ho va fer amb l'objectiu d'elaborar una crònica, que acaba de publicar sota el títol *Un perro verde entre los jóvenes del Papa* (Ediciones Khaf), en la qual presenta uns joves «que demostren que el futur existeix». Segons l'autor, el llibre respon «a un exercici de llibertat personal o periodística i a un intent de ser útil».

Què és el que més destacaria de la JMJ de Madrid?

No pretenc fer cap joc de paraules, però el que més em va impressionar de la JMJ va ser comprovar que la joventut existeix; és a dir, que existeix una joventut compromesa que, sense pretendre-ho, et demostra que el futur existeix. Una joventut que no fa por i que, en canvi, aporta esperança. Parlo d'una joventut catòlica que era normal. I, m'explico: l'adjectiu normal va ser el que més vaig escoltar en boca de molts ciutadans que observaven els joves catòlics.

Els joves són sensibles al missatge cristià?

Crec que els joves i els no-joves són sensibles al missatge cristià, que si sempre és actual ara sembla que tingui encara més futur. El que passa és que, en aquest país, tot o quasi tot el que és cristià sol confondre's amb persones. No tots els fets es veuen o es coneixen, però quasi totes les declaracions o opinions s'escolten, es llegeixen i, per descomptat, es poden manipular. Penso que l'Església catòlica no acaba de comunicar bé tot allò que realment és i això explicaria per què hi ha tanta confusió, que no beneficia mai l'Església. Aquest sacerdot, monja, bisbe... que es coneix personalment, i de qui se sap el seu dia a dia, quasi mai no l'associem amb l'Església. Em refereixo a la majoria de ciutadans.

Per què Benet XVI té aquesta capacitat de convocatòria?

Benet XVI és, per a mi, el primer Papa del qual m'interessa tot el que escriu. És un veritable i poderós intel·lectual que, si se'l llegeix amb atenció i sense prejudicis, t'ofereix esperança. No és inflexible sinó simplement rigorós. I si d'alguna cosa estem necessitats és de rigor. Benet XVI és el Papa que necessita el nostre temps. Crec que, si parlem de fe i de raó, el Vaticà mai no ha tingut un intèrpret millor que aquest Papa, que m'interessa fins i tot quan parla de música.

Òscar Bardaji i Martín

EDUCAR

Elogio de la disciplina

Es bien cierto que la palabra *disciplina* se ha vuelto tan equívoca como la palabra *autoridad*. Y, mire usted por dónde, etimológicamente deriva del latín *discere*, que significa *aprender*. Así pues, la disciplina es el conjunto de medios, actos o actitudes necesarias para aprender algo. Es decir, todos hacemos uso de disciplina, aun sin saberlo, cuando aprendemos alguna cosa. El estudio es el paradigma de la disciplina.

Como nos explica José Antonio Marina, lo que le dio un aire desagradable y coactivo al término *disciplina* fue el hecho de que «durante mucho tiempo se pensó que sólo bajo coacción o castigo se aprende, que la letra con sangre entra y, por lo tanto, la disciplina dejó de ser un medio necesario para convertirse en un castigo necesario. Este cambio pervirtió el significado de la palabra, que fue monopolizada por la educación autoritaria».

Pero ahora nos estamos dando cuenta de que necesitamos recuperar la palabra, limpiarla del autoritarismo trasnochado y reducir su contenido, fundamental para el aprendizaje.

Un bello ejemplo del valor de la disciplina es el de la autora mundialmente conocida Hellen Keller, que en 1902 publicó *La historia de mi vida*. A quien quiera saber más sobre ella y sobre su extraordinaria educadora Anne Sullivan (quien quedó ciega a los cinco años, aunque recuperó la visión mucho tiempo después tras varias operaciones) le aconsejo la película del director Arthur Penn *El milagro de Ana Sullivan* (*The Miracle Worker*, 1962).

Anne, la educadora, amaba a Hellen y este amor la legitimaba para exigirle obediencia. Por ello ilustra la *dialéctica entre la disciplina y el amor*.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

Pla Pastoral Diocesà 2011-2015

S'ha fet una edició bilingüe — català-castellà — del Pla Pastoral Diocesà de la nostra arxidiòcesi per als anys 2011-2015 en un sol opuscle de 32 pàgines.

Inclou una presentació i tres apartats amb els tres objectius prioritaris del Pla Pastoral, que són:

1. L'anunci de Jesucrist als qui no el coneixen
2. La pastoral de la iniciació cristiana
3. La solidaritat, expressió de la fe cristiana

Cada objectiu inclou una presentació i unes possibles accions. També s'inclouen, al final, unes indicacions sobre el mètode de treball i s'ha editat un cartell que reproduïx una pintura de les Noces de Canà, perquè el títol del Pla Pastoral recull les paraules de Maria a Canà: «Feu tot el que Jesús us digui.» Tant del cartell com de l'opuscle i de la Carta Pastoral del senyor cardenal arquebisbe, titulada *Nova evangelització i solidaritat*, es poden demanar exemplars a la Secretaria General de l'Arquebisbat. Els documents també es poden llegir al web de l'Arquebisbat: www.arqbcn.cat.

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Missa de les Famílies a la Sagrada Família. El diumenge dia 18 de desembre tindrà lloc a la Basílica de la Sagrada Família la Missa de les Famílies, presidida pel senyor cardenal arquebisbe amb motiu del Dia de la Família, que enguany portarà com a lema «Família cristiana, unida en la fe». A l'eucaristia, que començarà a les 17 h, es convidarà les famílies assistents a pregar perquè s'enforteixin els vincles de la fe i de l'amor familiars. Hi són especialment convidats els matrimonis que enguany celebren els 25, 50 i 60 anys de casats. Els ma-

IN MEMORIAM

Preguem pels preveres que ens han deixat

Les darreres setmanes ens han deixat sis preveres de la nostra diòcesi. En fem una breu memòria, invitant els lectors a encomanar-los a Déu, tot agraïnt el seu servei a la comunitat diocesana.

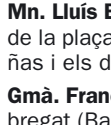
Dr. Joan M. Cascante. El Dr. Cascante (Barcelona, 1920) morí a Barcelona el passat 5 de novembre. Era doctor en teologia per la Pontifícia Universitat Gregoriana i s'especialitzà en els estudis sobre la Mare de Déu. Dedicà gran part del seu ministeri a l'ensenyament i fou canonge de la Catedral de Barcelona.

P. Francesc Xavier Garcia Fillat. Prevere de l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona, morí el 14 de novembre als 78 anys. El funeral, presidit pel vicari episcopal Mn. Joan Galtés, se celebrà al mateix oratori. Qui tots coneixien i estimaven com «el pare Paco» va fer una gran tasca en favor dels necessitats, sobretot amb la Fundació de la Llar «Dit i Fet» i la «Llar Familiar Barri Gòtic».

Mn. Joan Aran Suriol. Aquest prevere diocesà morí el dia 15 de novembre. Després d'un llarg servei a la pastoral diocesana, els darrers anys fou rector de la parròquia major de Santa Anna de Barcelona. Mn. Joan Aran era germà d'un altre prevere de la diòcesi, Mn. Jaume Aran, fundador del centre sociosanitari Can Torra, a Alella. La missa exequial per Mn. Joan es va celebrar el dijous 17 de novembre a Santa Anna.

Mn. Lluís Bonjom i Alambillaga. Morí a la residència de les Germanetes dels Pobres de la plaça Tetuan. Havia estat monjo cistercenc del Monestir de San Isidro de Duñas i els darrers anys va servir diverses parròquies de la diòcesi.

Gmà. Francesc Sola Pagola. Morí el 15 de novembre a Sant Boi de Llobregat (Barcelona), als 84 anys d'edat i 58 de professió religiosa. Era membre de l'Orde de Sant Joan de Déu i havia fet una gran tasca en l'assistència hospitalària. Durant uns anys va ser delegat de Pastoral de la Salut de l'Arquebisbat de Barcelona.

Mn. Josep M. Via Taltavull. Morí a l'edat de 78 anys a Barcelona, el dia 26 de novembre. Mn. Via va ser un sacerdot dedicat especialment a l'estudi i l'ensenyament de la filosofia, que ell estudià a la universitat de Lovaina. Ensenyà fenomenologia de la religió a la Facultat de Filosofia de la URL durant molts anys i també fou membre del patronat de la Fundació Joan Maragall.

trimonis que desitgin renovar les seves promeses matrimonials durant la celebració eucarística hauran d'inscriure's-hi a través de les seves parròquies abans del divendres dia 16 de desembre; també podran fer-ho a través de la Delegació, bé per correu electrònic (secretaria@pastoralfamiliarbncn.cat) o bé per telèfon (934 538 659, de 9 a 20 h). Les entrades són gratuïtes i es lliuraran a partir del 12 de desembre al Seminari Conciliar de Barcelona (Diputació, 231), de 10 a 14 hores i de 16 a 20 hores. Per motius de seguretat l'aforament al temple és limitat.

Vetlla de la Immaculada a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè (pl. Mercè, 1). Dimecres 7 des. (22 h), pregària organitzada per la Delegació Pastoral de Joventut.

Festa de la Puríssima Concepció. A la Basílica de la Puríssima Concepció (Aragó, 299). Dia 7 de desembre (17.30 h), celebració comunitària de la Penitència; 18 h, missa de vigília, solistes de la Concepció; 19 h, primeres vespres solemnes. Dia 8 de desembre (11 h), missa solemne presidida per fra Gil Parés, provincial dels caputxins de Catalunya. Messe Brève de Charles-François Gounod,

Cor Madrigalista, dirigit per Jordi Guri; 19 h, segones vespres solemnes.

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. Diumenge 18 de desembre tradicional dinar de Nadal al Palau de Congressos de Barcelona. Inscripcions abans del dimecres 14 a la secretaria: c/ Consell de Cent 224-228, telèfon 934 874 009.

30è aniversari de la mort de Mn. Pere Llumà. Dilluns 12 desembre (20.15 hores) missa d'aniversari a la cripta de la Sagrada Família, en record també del Sr. Josep Jordi Llongueres, director de les Escoles Virtèlia, mort el mateix any 1981.

Reunió del Col·legi de Rectors de Barcelona. Dimarts 13 des. (11 h), a la sala del beat Pere Tarrés, del Seminari Conciliar. Conferència «L'evangelització», pel Dr. Josep M. Carbonell, president de la Fundació Joan Maragall.

Adoració nocturna a la Sagrada Família. Dia 8 de desembre, a la cripta, després de la missa de les 20.15 h i fins a mitjanit. Durant aquest temps hi haurà confessors. Per a l'adoració perpètua, apunteu-vos al t. 662 198 630 (Sr. Juan Ribas).

BREUS

Inici de curs de la Pastoral Universitària. El passat 26 d'octubre, el cardenal Martínez Sistach presidí l'eucaristia d'inici de curs de la Delegació de Pastoral Universitària. Hi concelebrà Mn. Joaquim Vidal, responsable de la delegació. La missa es va celebrar a la capella del Col·legi Major Sant Ramon de Penyafort. El cardenal, a l'homília, invità els assistents a ser imatges de Jesucrist i propiciar la trobada de les persones amb Déu en les activitats de la delegació. Finalment, es va servir un refrigeri que fou ocasió de diàleg del cardenal amb els estudiants.

PALABRA Y VIDA

La fiesta de la Purísima

La Virgen María aparece en la penumbra del Adviento como su flor más pura y como el máximo exponente de su expectación. Por eso el Adviento es el tiempo mariano por excelencia, y la fiesta mariana más destacada durante este tiempo litúrgico es la de la Inmaculada Concepción.

En la fiesta de la Purísima el pueblo cristiano celebra que María quedó preservada de cualquier mancha de pecado original y fue enriquecida con la plenitud de la gracia desde el primer momento de su concepción. El año 1854, el Papa Pío IX proclamó el dogma de la Inmaculada Concepción fundamentándose en la fe de la Iglesia sobre este misterio mariano.

María fue Inmaculada porque había de ser madre del Hijo de Dios. San Sofronio, obispo, decía a María en un sermón: «Realmente eres bendita entre todas las mujeres, ya que si por naturaleza fuiste mujer, en verdad te convertiste en madre de Dios.» Su inmunidad original fue posible gracias a los futuros méritos de Cristo. María, ciertamente, fue redimida, y lo fue antes que nadie; la redimida de la manera más sublime, el fruto más digno y el trofeo más excelso de la Redención.

En el corazón del Adviento adquiere un relieve especial la figura de María de Nazaret, grávida de la Palabra hecha carne, el Hijo de Dios hecho hombre. Ella ha acogido la Palabra en su corazón de virgen y en su seno maternal se ha hecho carne de salvación. Realmente, María es el arca de la nueva y eterna Alianza. Desde entonces, Dios es el Emmanuel, el-Dios-con-nosotros.

Estamos todos invitados, en esta fiesta y en este tiempo de Adviento, a fijar nuestra mirada en la humildad, en el espíritu generoso de servicio y en la exquisita caridad de santa María. Y espontáneamente quedamos llamados a sumergirnos en la dulzura inefable de aquellos nueve meses en que María fue sagrario vivo de la esperanza, hecha su presencia en ella. El poeta Joan Maragall —de quien estamos celebrando el centenario— lo expresó bellamente en su poesía «La nit de la Purísima», en la que dice: «Aquesta nit és bé una nit divina. / La Purísima, del cel / va baixant per aquest blau que ella il·lumina / deixant més resplendors en cada estel. / Per la nit de desembre ella davalla / i l'aire se tempera i el món calla. / Davalla silenciosa... / Ai, quina nit més clara i més formosa!»

El Plan Pastoral de nuestra archidiócesis de Barcelona, que se propone sobre todo llevar a Jesucristo a los hombres y mujeres de hoy, quisimos titularlo con unas palabras de María, que son como su testamento: «Haced todo lo que Jesús os diga.» Ella las pronunció en Caná de Galilea para responder a unos esposos en una situación de necesidad. Los que servían pusieron el agua. Jesús puso el vino mejor del banquete. Si hacemos todo lo que Jesús nos dice, él hará el resto y en nuestra pequeñez se manifestará más claramente la fuerza del Señor.

A la hora de llevar a cabo los objetivos que nos proponemos todos los diocesanos a lo largo de los próximos años, quizás constatamos que no tenemos suficiente preparación, coraje, generosidad, medios o recursos. Pero si seguimos las palabras de María, si nos esforzamos en hacer todo lo que Jesús nos dice, también hoy, en el Evangelio, él hará el resto. Nuestra agua —nuestras limitaciones y fallos— se convertirá en el vino mejor gracias a la fuerza del Señor.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona